

Jsme Boží děti

Papež při generální audienci uvažoval o části listu Galaťanům, v němž svatý Pavel připomíná, že my křesťané „jsme Boží děti skrze víru v Ježíše Krista“. Dále poznamenal, že křesťan má k němu zvláštní vztah, protože díky křtu se lidé stávají „bratry Krista“, což umožňuje, „že se k Bohu obracíme s důvěrou a nazýváme ho Otcem“.

09.09.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v naší cestě k prohloubení víry – naší víry – ve světle Listu svatého Pavla Galatánům. Apoštol na tyto křesťany naléhá, aby nezapomněli na novost, kterou s sebou nese Boží zjevení, jež jim bylo zvěstováno. Pavel v naprosté shodě s evangelistou Janem (1 Jan 3,1-2) zdůrazňuje, že víra v Ježíše Krista nám povolila, aby se z nás skutečně stali Boží děti a také dědici. My, křesťané, často tuto skutečnost Božího synovství považujeme za samozřejmost. Je však prospěšné, když si natrvalo uchováme vděčnou památku okamžiku, kdy jsme se stali Božími dětmi, tedy svého křtu, abychom pak vědoměji žili podle tohoto velkého daru. Kdybych se vás dnes zeptal: Kdo z vás zná datum svého křtu?, myslím, že zdvižených rukou by nebylo mnoho...A přesto je to datum, v kterém jsme byli spaseni a stali se Božími dětmi. Ti, kteří toto datum neznají, ať se zeptají svého kmotra,

kmotry, tatínka, maminky, tety nebo strýce: „Kdy jsem byl pokřtěn?“ „Kdy jsem byla pokřtěna?“, a každoročně ať si je připomínají. Je to den, v němž jsme se stali Božími dětmi.

Souhlasíte? Uděláte to? (*Posluchači odpovídají: Ano!*). Ale je to takové nanicovaté „ano“, ne? (*Smích*). Jděme dál...

Když totiž „přišla víra“ v Ježíše Krista (*Gal 3,25*), utvořily se radikálně nové okolnosti, jimiž vstupujeme do božího synovství. Synovství, o kterém sv. Pavel mluví, již není ono všeobecné, zahrnující všechny muže a ženy jako syny a dcery jediného Stvořitele. Nikoli. V úryvku, který jsme vyslechli, prohlašuje, že jsme Božími dětmi skrze víru v Ježíše Krista (v.26) – to je něco nového. Ono „v Ježíše Krista“ činí ten rozdíl. Nejenom Boží děti jako všichni: jako všichni mužové a ženy jsme Božími dětmi, všichni, ať už mají jakékoli náboženství, nýbrž ono „v Kristu“

křesťany odlišuje a nastává jedině účastí na Kristově vykoupení a v nás ve svátosti křtu: takto se začíná. Ježíš se stal naším bratrem a svou smrtí a vzkříšením nás smířil s Otcem. Kdo s vírou přijímá Krista, ve křtu se obléká v Něj a synovskou důstojnost, jak říká sedmadvacátý verš.

Svatý Pavel ve svých listech ke křtu vícekrát odkazuje. Pokřtění se podle jeho názoru účinně a reálně účastní na Ježíšově tajemství. V listě Římanům dokonce oznamuje, že křtem jsme byli ponořeni do Kristovy smrti a spolu s ní pohřbeni, abychom s ním mohli žít (*Řím 6,3-14*). Zemřeli jsme s Kristem, byli jsme s ním pohřbeni, abychom s Ním mohli žít. To je křestní milost: mít podíl na Ježíšově smrti a vzkříšení. Křest tedy není pouhý vnější obřad. Nikoli. Kdo jej přijímají, procházejí hlubokou, nejnaternější změnou a získávají nový život, v němž se mohou obracet k Bohu a volat k Němu: „Abba,

Otče!“, to znamená „tatínku“. „Otče?“
Ne: „tatínku“ (srov. *Gal 4,6*)

Apoštol velice směle tvrdí, že totožnost přijatá ve křtu, je zcela nová a převažuje nad etnicko-náboženskými rozdílnostmi.

Vysvětluje, že „už není Žid anebo Řek“. Mizí také sociální rozdíly: „už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena“ (*Gal 3,28*).

Tyto řádky častokrát čteme příliš rychle, aniž bychom zachytili jejich revoluční význam. Napsat, že v Kristu „už není Žid anebo Řek“, se pro Pavla rovnalo převratu v etnicko-náboženském rámci. Žid měl kvůli své příslušnosti k vyvolenému národu v porovnání s pohanem výsadní postavení, jak to uvádí list Římanům v druhé kapitole, verších 17 a 20, a sám Pavel to potvrzuje (*Řím 9,4-5*). Neudivuje tedy, že toto nové Apoštolovo učení může znít poněkud hereticky. „Ale jak to, všichni jedno? Jsme přeci rozdílní!“

Zní to trochu hereticky, ne? Také vyhlášení rovnosti mezi svobodným člověkem a otrokem otevírá převratné perspektivy. Ve starověké společnosti bylo toto rozlišení důležité, jelikož svobodní občané ze zákona požívali všech práv, zatímco otrokům nebyla přiznána ani lidská důstojnost. To se děje také dnes: mnozí lidé na tomto světě, miliony lidí, nemají právo na obživu, vzdělání, práci. Jsou to novodobí otroci, kteří žijí na periferiích a z kterých všichni těží. Také dnes existuje otroctví, zamysleme se nad tím trochu a neupírejme těmto lidem jejich důstojnost. A konečně rovnost v Kristu překonává sociální rozdíly mezi dvěma pohlavími a nastoluje rovnost mezi mužem a ženou, tehdy revoluční, ale kterou je nezbytné opětovně dosvědčovat rovněž dnes. Také dnes je potřebné ji uznat, protože častokrát slýcháme projevy, které ženami pohrdají! Kolikrát jsme zaslechli: „Nic nedělej, to jsou ženské

věci“. Podívejte se ale: muž a žena mají tutéž důstojnost, a přesto v dějinách i dnes existuje otroctví žen. Ženy nemají tytéž příležitosti jako muži. Měli bychom si přečíst slova sv. Pavla: všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

Jak je patrné, Pavel stvrzuje hlubokou jednotu, která panuje mezi všemi pokřtěnými, ať již náleží k jakémukoli stavu, ať jsou to muži či ženy: všichni jsou jedno, protože každý z nich se v Kristu stává novým stvořením. Každý rozdíl je druhořadý vzhledem k důstojnosti dětí onoho Boha, který svou láskou uskutečňuje pravou a zásadní rovnost. Skrze Kristovo vykoupení a přijatý křest jsme si všichni rovni: jsme Boží synové a dcery. Jsme jedno.

Bratři a sestry, jsme tedy povoláni k tomu, abychom co nejkladnějším způsobem žili novým životem, jehož základem je Boží synovství. Jsme

jedno, protože jsme Boží děti, a jsme Boží děti, protože nás Ježíš Kristus vykoupil a do této synovské důstojnosti jsme vstoupili skrze křest. Také pro nás všechny je dnes rozhodující, abychom opětovně odkryli krásu Božího synovství a bratrství a sesterství mezi námi, protože jsme byli včleněni v Krista, který nás vykoupil. Mezi věřícími v Krista by neměly přebývat rozdíly a protiklady, vedoucí k odloučení. Jeden z apoštolů, v Jakubově listu, říká: „Dávejte si pozor, abyste lidem nestranili. Není správné, abyste vyhrazovali čestná místa těm, kteří na shromáždění – tedy na mši – přicházejí se zlatými prsteny na ruku a v pěkných šatech. A když pak vstoupí někdo chudičký, který se sotva dokáže zakrýt oděvem, vykazujete ho dozadu.“ Častokrát nevědomky děláme tyto rozdíly, ačkoli jsme si všichni rovni. Naším posláním je spíše konkrétně naplňovat a projevovat povolání

celého lidského rodu k jednotě
(*Lumen gentium*, 1). Na všem, co
rozdílly mezi lidmi vyostřuje a často
tak zapříčiňuje diskriminaci, již před
Bohem nezáleží, díky spáse
uskutečněné v Kristu. Rozhodující je
víra konající na cestě jednoty,
naznačené Duchem svatým. Je naší
odpovědností, abychom odhodlaně
kráčeli po této cestě rovnosti, ovšem
rovnosti podporované a učiněné
Ježíšovým vykoupěním. A
nezapomeňte se, až se vrátíte domů,
zeptat, kdy jste byli pokřtěni. Mějte
pak stále toto datum na paměti a
oslavujte ho.

www.vaticannews.va/cs / Rome
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/list-galatanum-papez-frantisek-krest/>
(04.04.2025)